

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro 3. čtvrtletí 1936

Život a učení Pána Ježíše

VII

Dary třinácté soboty
jsou pro oddělení Středoamerické

Biblické úkoly. = Pomůcka ke studování Bible. = Vychází čtyřikrát
v roce. = Předplatné Kč 9.— ročně. = Jednotlivá čís'a Kč 2.30 =
Vlastním nákladem vydává ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ
V BRNĚ, Střední 10

Sabbath-School-Lessons bohemian, Third Quarter 1936.

Printed in Czechoslovakia

Ježíš těší své učedníky

1. Která slova Ježíšova zarmoutila jeho učedníky? Jan 13, 33

„Když to učedníci slyšeli, byli zarmoucení. Jsouce pojeti, bázní, tísnili se k Spasiteli. Jejich Pán a Mistr, jejich milovaný učitel a přítel byl jim dražší nežli život. U Něho hledali pomoc ve všech těžkostech, útěchu v svém zarmoutku a zklamání. Nyní od nich, nesamostatných, chtěl odejít. Smutné předtuchy naplňovaly jejich srdce. (Desire 662. Leben 379)

2. Jakým ujištěním a zaslíbením potěšoval Ježíš své učedníky? Jan 14, 1—4

3. Co se tázal Tomáš? Jakou pravdu důležitou zdůraznil Ježíš ve své odpovědi? V. 5—7

„Není mnoho cest k nebesům. Každý nemůže voliti cestu svou vlastní On jest cesta, na které jediné máme přístup k Bohu.“ (Tamtéž)

4. Jakého poznání o Mistru nedostávalo se Filipovi? Jakými slovy mírnými pokáral jej Ježíš? Jak jim ukazoval, že Otce mohou poznati, když znají Syna? V. 8—11; Žid. 2, 1—3

„Když se Kristus stal člověkem, nepřestal býti Bohem. Ačkoli se snížil a přijal lidskou podobu, podržel sobě božství. Jenom On mohl lidem představiti Otce. Více než tři leta byla učedníkům dána přednost, aby spatřovali tuto představu. Jejich víra mohla se opřít na důkaz, který spočíval ve skutečích Kristových, skutečích, které žádný člověk ze sebe nečinil, aniž mohl činiti. Skutky Kristovy svědčily o jeho božství. Otec byl zjeven skrze Něho.“ (Desire 663. Leben 381)

5. Co podle výroku Ježíšova činiti budou ti, kteří v Něho věří? Jan 14, 12—15. Jaké ujištění jim dal? Co budou činiti ti, kteří Jej milují?

„Tím Kristus nechtěl říci, že dílo učedníků bude vznešenější nežli jeho, nýbrž rozšířenější. Nepoukazoval jenom na činění divů, ale na všecko, co se bude dít působením Ducha svatého. Po nanebevstoupení Páně zakusili učedníci splnění

zaslíbení Zaslíbení dané učedníkům jest také pro církve až do skonání dnů. Předivný plán vykoupení měl míti veliké výsledky. Všichni, kteří jdou do díla, nikoli s důvěrou, co sami mohou vykonati, nýbrž důvěřující tomu, co Pán vykonati může pro ně a skrze ně, zakusí splnění jeho zaslíbení.“ (Desire 664. Leben 382)

6. Oč Ježíš chtěl prositi Otce? Jak dlouho měl Utěšitel zůstat s věřícími? Jak úzce jest s nimi spojen? V. 16. 17

„Duch svatý jest zástupce Kristův, ale prost lidské postavy a závislosti na ní. Pro svou lidskou podstatu nemohl Kristus býti všude osobně přítomen. Proto bylo ku prospěchu jeho učedníků, aby odešel k svému Otci a poslal Ducha jako svého zástupce. Ten mohl býti udělen každému osobně a všichni k němu měli přístup. Skrze Ducha svatého jest Kristus dosažitelný všem. V tomto smyslu byl jim bližší než dříve, dokud byl v těle.“ (Desire 669. Leben 384)

7. Co Ježíš zaslíbil svým učedníkům, když je chtěl opustiti? K čemu zmocňuje víra učedníky Ježíšovy? V. 18—20

8. Jak se zjevuje pravá láska k Ježíši? Jaké zaslíbení dáno je těm, kteří Jej tak milují? V. 21

9. Co se tázal jeden z učedníků? Jak odpověděl Ježíš? V. 22—24

10. Proč to pravil učedníkům, dokud byl ještě s nimi? V. 25. 29; 13, 19

11. Co Duch svatý učiní pro jeho lid? Jan 14, 26

„Duch svatý byl největší dar, který pro svůj lid mohl u Otce vyprositi. On měl dáti obnovující sílu, bez které by oběť Kristova nic neprospěla. Během staletí byla moc zlého stále, větší a ujařmení člověka v pouta satanova vždy hroznější. Vítězství mohlo býti získáno jen v síle Ducha svatého, který byl dán v plné síle Boží. Duch svatý činí to, co Vykupitel dal světu. Duchem svatým jest srdce očištěno, skrze něho stává se věřící účasten božské povahy. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby přemohl všechny zděděné i vyháčkané náklonnosti k zlému a své církvi aby vtiskl svou povahu.“ (Desire 671. Leben 387)

12. Co Kristus dává každému opravdově věřícímu? Co opakuje? V. 27.

13. Nač znovu poukazoval? Co by byli učedníci činili, kdyby byli rozuměli jeho slovům? V. 28

14. Proč nemohl již mnoho mluvit učedníkům? V. 30.

15. Co i svět mohl poznati z toho, co Ježíš činil? Co učinili, než opustili místnost? V. 31; Mat. 26, 30

„Když zazpívali chvalozpěv, vyšli ven. Razili si cestu oživenými ulicemi a branou města vyšli na horu Olivetskou. Pomalu šli svou cestou, zaměstnán každý svými myšlenkami.“ (Desire 672)

K uvažování: Proč nemusíme mít obavy? Jak lze osvědčiti lásku k Ježíši? Co pro mne může učiniti Duch svatý? Jak se mi může zjevit Kristus, ačkoli svět Jej nemůže viděti?

2. úkol. — 11. července 1936. Z. s. 20.14

Vinný kmen a ratolesti; poslední modlitba s učedníky

1. Co Kristus pravil o sobě? Co o Otci? Kdo jsou ratolesti? Jan 15, 1, 5a

„Ježíš byl se svými učedníky na cestě do Getsemane, o samotě ležící zahradě na úpatí hory Olivetské, kterou Spasitel často vyhledával k tichému prodlení se svými učedníky a se svým Otcem. Cestou vypravoval svým učedníkům o svém poslání na světě. To, co jim mluvil, ukázal nyní názorně: Ukázal na bujně rostoucí vinný kmen u cesty, jež měsíc ozařoval svým světlem a použil jej jako obrazu.“ (Desire 674. Leben 300)

2. Co se stává s ratolestmi? Za jakou podmínkou ukáže se ovoce křesťanského života? V. 2—5.

3. Co se stane s tím, kdo nezůstane v Kristu? Co bude možné tomu, kdo v Něm zůstane? Jak nejlépe můžeme oslaviti Otce? V. 6—8

„Jeden z dvanácti, kteří následovali Ježíše, podoben byl suche ratolesti, která měla býti vyvržena a ostatní měli pocí-

titi trpké zkoušky nože vinařova. Se slavnou něžností oznámil Ježíš úmysl vinařův. Odříznutí způsobuje bolest, ale je to Otec, který řídí nůž; ten nepracuje rukou svévolnou nebo se srdcem lhostejným. Některé ratolesti přirůstají k zemi; ty musí být zbaveny svých úponků k zemi, aby se mohly pnouti vzhůru a svou oporu mají míti v Bohu. Přilísné listí, které plodům ubírá síly, musí být odřezáno, aby všude mohly vniknouti léčivé paprsky slunce spravedlnosti. Zahradník odřezává také bujné výhonky, aby ovoce bylo lepší a hojnější.“ (Desire 677. Leben 393)

4. Jak Ježíš zdůraznil svou lásku k nám? V. 9. 10

„Abyste mohli vésti život svatý a bohuľibý, jste rovněž tak závislí na Kristu, jako ratolest, která má růsti a nésti ovoce, je závislá na kmeni. Jsouce od něho odloučeni, nemáte žádného života a nemáte žádné síly, abyste mohli odpírati pokušením nebo růsti v milosti a svatosti. Jestliže zůstanete v NĚm, budete prospívati a bude-li váš život vycházeti z jeho života, neuschnete, ani nebudete neplodní. Budete podobni stromu, štípenému při tekutých vodách.

Mnozí lidé se domnívají, že sami musí vykonati jistou část díla. Co se týká odpuštění hříchů, tu doufají v Krista, potom se však pokoušejí spravedlivě žíti z vlastní síly. Každá snaha taková musí selhati. Pán Ježíš to vyjadřuje slovy: „Beze mne nic nemůžete učiniti.“ Náš vzrůst v milosti, naše radost, naše užitečnost úplně závisí na našem společenství s Kristem. Jestliže každého dne a každé hodiny s Ním žijeme a obcujeme, jestliže v NĚm zůstáváme, potom také rosteme v milosti. On jest nejenom vůdcem, nýbrž i dokonavatelem naší víry. Kristus jest Alfa i Omega, první i poslední. On má býti s námi nejenom na počátku a na konci našeho života, ale při každém kroku.“ (Cesta 72. 73.)

5. Proč to Ježíš mluvil svým učedníkům? Jaké přikázání jim dal? Co jest největším důkazem, že někdo miluje? V. 11. 13

6. Jaký je rozdíl mezi služebníkem a přítelem? V. 14. 15

7. Jakými slovy ukončil Ježíš svůj rozhovor s učedníky? Jan 16, 33

8. Co potom Ježíš učinil? Jakými slovy začal svou modlitbu? Jan 17, 1

Syn Boží mluvil s Otcem svým a naším. Nikde nelze nalézt takovouto modlitbu. Je to výron božské lásky pro jeho děti v tomto hříšném světě. Seznamte se s touto modlitbou přemýšlejte o ní. Každá věta jest plná božských myšlenek. Nechť je to modlitba za tebe.

9. Jaká moc byla Synu Božimu dána? V čem záleží věčný život? V. 2. 3

10. Co Ježíš pravil o své věrnosti k Otci? Oč prosil pro sebe? V. 4—8

„Člověk nemůže zjeviti větší slabost, než jinému dovoliti, aby jej ctil za dary, které mu nebesa udělila. Pravý křesťan učiní Boha prvním, posledním a největším ve všech věcech. Sobecké pohnutky neochladí jeho lásku k Bohu; ustavičně přispívati bude k tomu, aby oslaven byl Otec nebeský. Když věrně oslavujeme jméno Boží, budeme zmocněni, abychom mohli rozvinouti síly duchovní i rozumové.“ (Prophets and Kings 68)

11. Za koho Ježíš prosil? Co zvláště vyprošoval pro věřící? Jak poukazoval na Jidáše? V. 9—12

12. Co dal svým učedníkům? Jak se k nim svět zachová? Proč? V. 13. 14

13. Oč Pán neprosil? Od čeho chtěl učedníky zachovati? V. 15. 16

14. Čím měli býti učedníci posvěceni? Co Ježíš sám učinil? Za koho také prosil? V. 17—20

15. Co by způsobila dokonalá sjednocenost věřících? V. 21—23

„Vůlí Boží jest, aby mezi jeho lidem byla svornost a bratrská láska. Krátce před svým ukřižováním Kristus prosil, aby jeho učedníci byli jedno, jako On s Otcem jedno jest, aby svět uvěřil, že Bůh jej poslal. Tato tklivá a předivná prosba jest pro všechny doby, i pro dobu naší . . . Nemáme obětovati ani jedinou zásadu pravdy, ale dosažení jednotnosti má býti ustavičným naším úsilím. To jest důkazem našeho učednictví.“ (Patr. Pror. 525)

16. Co chtěl, aby jeho učedníci viděli? Kdo zná Otce a kdo ne? Co bude Ježíš dále činiti? V. 24—26

„Přijav lidskou podobu, přišel Kristus, aby byl jedno s lidmi a zároveň hříšným bytostem aby zjevil Otce nebeského. Ve všem byl podoben svým bratřím. Měl tělo, jako máme my. Hladověl, žíznil a byl znaven. Pokrmem byl posílen a spánkem osvěžen. Sdílel osud lidstva a přece byl neposkvrněným Synem Božím. Byl cizincem a poutníkem na světě, ale nikoli ze světa. Zkoušen a pokoušen, jako jsou zkoušeni a pokoušeni lidé nyní, a přece žil život prostý hříchu. Pozorný, soucitný, sdílný, vždycky pamatuje na dobro jiných, zjevil povahu Boží a vždy byl hotov sloužiti Bohu i lidem.“ (Test. VIII. 286)

K uvažování: Původ a výsledky plodného života. Konec života bez Krista. Věrnost ke Kristu. Jednomyslnost v církvi. Věrnost k ostatním.

3. úkol. — 18. července 1936. Z. s. 20.03

V zahradě Getsemanské

1. Kam šel Ježíš se svými učedníky po modlitbě? Jan 18, 1

2. Co jim pravil? Koho vzal s sebou dále do zahrady?

Čím byl naplněn? Oč žádal učedníky, kteří byli s Ním?

Mat. 26, 36—38

„Zvolna kráčel Spasitel se svými učedníky do zahrady Getsemanské. Měsíc v úplňku jasně svítil na obloze prosté mráčeků. Všude vůkol bylo hluboké ticho. Až dosud Ježíš rozmlouval se svými učedníky; čím blíže však přicházeli k zahradě, tím byl zamklejší . . . Hřích a břímě přestoupení, které nesl, zdály se tak hrozné a veliké, že se obával, že navždy bude odloučen od lásky Otcovy. A když poznal, jak hrozný jest hněv Boží proti hříchu, zvolal: „Smutná jest duše má až k smrti.“ Učedníci pozorovali změnu při Spasiteli; nikdy Jej neviděli tak zarmouceného a malomyslného. Jeho zármutek se ustavičně rozmáhal a přece se neodvážili tázati po příčině jeho zármutku. Viděli jak pomalé a nejisté jsou jeho kroky. Když vstoupili do zahrady, pohlédli učedníci starostlivě na místo, kde Ježíš obyčejně odpočíval. Zde měl

opět nalézt klidu. Ale Spasitel pravil učedníkům, aby zůstali u vchodu a modlili se; s Petrem, Jakubem a Janem šel pak na místo odpočinku. Tři učedníci, které Ježíš vzal s sebou, byli jeho nejdůvěrnější společníci. Viděli jeho slávu na hoře proměnění, viděli Mojžíše a Eliáše mluvící s Ním a slyšeli hlas s nebe; a nyní v jeho těžkém boji měli být v jeho blízkosti.“ (Desire 685, Leben 398)

3. Co činil Ježíš, když maličko poodšel? Opakuj jeho modlitbu. V. 39

4. Co sledal, když se vrátil k třem učedníkům? Co se tázal Petra? V. 40

„Srdce lidské touží v bolesti po soucitu a sdílnosti; to přání měl také Kristus. V úzkosti duše přišel k učedníkům, které tak často žehnal, potěšoval a ochránil od zármutku a hoře, aby od nich slyšel několik slov útěchy. On měl pro ně vždy slova útěchy, ale když nyní trpěl, toužil po tom, aby se modlili za Něho i za sebe. Jak temný zjevil se hřích! Nesmírné bylo pokušení, nechat lidské pokolení samo nésti následky vlastní viny, když On před Bohem byl čistý. Kdyby věděl, že tomu jeho učedníci rozumí a ocení to, posilovalo by Jej to. Zvedl se pod tíhou bolesti a šel k svým průvodcům, ale našel je spící. Jak by Jej to bylo potěšilo a posílilo, kdyby je byl našel modlící se!“ (Desire 687, Leben 400)

5. Jak přívětivě napomenul učedníky? Jak je omlouval? V. 41

6. Co se modlil po druhé, když odešel? Jak je našel, když se vrátil? V. 42, 43

7. Co učinil po třetí? Jak horlivě se modlil? Jak byl posílen? V. 44; Luk. 22, 41—44

„Andělé nebesí s velikým účastenstvím pohlíželi, jak bojí blíží se svému skončení. Satan a jeho zástupy s napětím pozorovali tuto rozhodnou chvíli plánu vykoupení. Moci dobra i zla čekaly, jaké bude vyslyšení modlitby Kristovy. Andělé stále foužili, aby božskému trpiteli přinesli ulehčení, ale nesmělo tak býti. Pro Syna Božího nebylo jiného východiska. V této rozhodné chvíli, kdy všechno bylo dáno v sázku, když tajemný kalich chvěl se v ruce trpitelově, otevřela se nebesa a paprsek světla pronikl temnotu rozhodné chvíle; mocný

anděl, který stojí před Bohem, zaujímaje místo, z něhož satan odpadl, stál po boku Kristovu. Anděl nepřišel, aby vzal kalich z ruky Kristovy, ale posíliti Jej, by jej mohl vypít a býti si jist lásky Otcovy.“ (Desire 693. Leben 404)

8. Co pravil učedníkům, když k nim opět přišel? Co se mělo státi? K čemu vyzval učedníky? Mat. 26, 45. 46

9. Kdo přišel k Ježíši, když ještě mluvil? Kdo šel s ním? V. 47

10. Jaké znamení dal Jidáš svým průvodcům? V. 48

11. Co se tázal Ježíš? Co odvětil zástup? Jak odpověděl Ježíš? Kdo stal při zástupu? Jan 18, 4. 5

12. Co se stalo, když Ježíš řekl: „Já jsem“? V. 6

„Když Ježíš vystoupil vstříc svému zrádci, nebylo viděti ani stopy po vytrpěné úzkosti duševní. Kryje své učedníky, tázal se: ‚Koho hledáte?‘ Když na odpověď zástupu řekl Ježíš ‚Já jsem‘, mocný anděl, který přísluhoval Ježíši, postavil se mezi Něho a zástup a jasné světlo s nebe ozářilo obličej Ježíšův. Zástup nemohl snést tuto nebeskou slávu a ustoupil zpět. Kněží, starší, vojíni i Jidáš padli na zem. — Anděl ustoupil a světlo pominulo. Spasitel měl příležitost ujíti, ale zůstal. Jako proměněný stál uprostřed zatvrzelého zástupu, který bezmocně ležel u jeho nohou. Učedníci pohlíželi na to mlčky, isouce plní údivu.“ (Desire 694. Leben 406)

**13. Co se Spasitel opět tázal? Jak odpověděli? Jak do-
svědčil Pán, že miluje své učedníky? V. 7. 8**

**14. Z čeho lze poznati, že Jidáš nezapomněl na svou úlohu?
Mat. 26, 49**

15. Co Pán pravil Jidášovi? V. 50; Luk. 22, 48

„Když zástup viděl, že Jidáš dotkl se toho, který před jejich zraky byl proměněn, byl smělejší. Chopili se Spasitele a začali svazovati ruce, které činily jenom dobré. Učedníci nevěřili, že Mistr nechá se zajmouti; očekávali, že Mistr použije své moci. Když viděli, že jejich Pán a Mistr nechává se spoutati, byli zděšeni a zklamáni.“ (Desire 696. Leben 407)

16. Jak Petr chtěl brániti Mistra? Co mu řekl Spasitel a co učinil? Luk. 22, 49—51; Mat. 26, 52

17. Jakou ochranu mohli mítí Kristus, kdyby byl chtěl?
Proč nemohl prosití o vysvobození z rukou nepřátel?
Mat. 26, 53. 54

18. Co pravil zástupu? Proč se nechal zajmouti? Co činili učedníci? V. 55. 56

„Učedníci byli udiveni, když viděli, že se Mistr nechal zajmouti a spoutati. Uráželo je, že sebe i je vydal takovému ponížení. Nerozuměli tomu a hněvali se, že se podrobil zástupu. V rozhorlení a bázni navrhoval Petr, aby pomýšleli na vlastní záchranu. Uposlechnouce jeho návrhu, všickni utekli. Kristus však jejich útěk předpověděl.“ (Desire 697)

K uvažování: Nezbytnost bdění a modlení, abychom neupadli v pokušení. Úplné oddání se modlitbě. Ježíšova láska k učedníkům. Naplnění písem.

4. úkol. — 25. července 1936. Z. s. 19.54

Ježíš před velekněžími; Petr zapřel Pána

1. Kam byl Ježíš veden po zajetí? Jan 18, 12—14

Čteme-li zprávy evangelistů, shledáme, že Ježíše spoutaného vedli nejprve do domu Annášova, dřívějšího velekněze, který byl u Židů ve veliké vážnosti. Annáš poslal Jej spoutaného ke Kaifášovi, svému zeti, který tehdy byl veleknězem. Kaifáš pravil o Ježíši ve shromáždění vysoké rady: „Jest užitečné nám, aby jeden člověk umřel za lid a ne, aby všecken tento národ zahynul.“ Jan 11, 50

2. Kam potom byl veden? Kdo se tam shromáždil V. 24;
Mat. 26, 57

3. Co učinil Petr a jeden z učedníků? Jan 18, 15. 16

„Když učedníci v zahradě opustili Mistra, Petr a Jan odvážili se z povzdálí jíti za zástupem. Kněží dobře znali Jana jako učedníka Ježíšova, a dovolili mu jíti do síně, doufajíce, že když bude svědkem ponížení svého vůdce, vzdá se myšlenky, že takový člověk mohl by býti Synem Božím. Jan zjednal také Petrovi vstup do budovy. Noc byla chladná a vlhká, proto zanítily oheň. Kolem ohně shromáždil se zástup

lidí, hledající ochranu před chladnem. Také Petr vmísil se do zástupu, doufaje, že nebude poznán a že bude jako jeden z těch, kteří přivedli Ježíše.“ (Desire 710. Leben 416)

4. Oč usilovala vysoká rada? Jaký měli úspěch? Mar. 14, 55—59; Mat. 26, 59—61

5. Co se tázal velekněz? Jak zapřisahal Ježíše, když neodpovídal? Jak odpověděl Kristus? Mat. 26, 62—64

„Každé ucho poslouchalo a zraky všech obráceny byly na Něho, když pravil: Ty isi řekl. — Zdálo se, že nebeské světlo ozářilo jeho bledou tvář, když dodal: Od tohoto času uzříte Syna člověka sedícího na pravici moci Boží a přicházejícího na oblacích.“ (Desire 707. Leben 414)

6. Co učinil velekněz na znamení předstírané horlivosti? Co pravil? Jak zněl odsudek rady, když naléhal na rozhodnutí? Mat. 26, 65. 66

„Velekněz nesměl roztrhnouti roucho. Levitský zákon zakazoval to pod trestem smrti. U Židů bylo zvykem, že při smrti přítele roztrhli svůj šat, ale tímto zvykem neměli se řídit kněží. Kněžím to bylo zakázáno.“ 3. Mojž. 10, 6. (Desire 708. Leben 415)

7. Jak krutě potom zacházeli s Ježíšem? V. 67. 68

„Vysoká rada uznala Ježíše hodného smrti; ale podle zákona bylo to trestné, vyslýchatí zajatce v noci. Pravoplatné odsouzení mohlo se státi ve dne a za plného počtu vysoké rady. Přesto bylo se Spasitelem zacházeno jako s odsouzeným zločincem a ponechán byl svévoli nízkých služebníků. Dům velekněze měl veliké nádvoří, kde se shromáždili žoldnéri a mnoho zvědavců. Tímto nádvořím byl Ježíš veden na strážnici, zahrnován posměchem a útržkami. Nikdy nebylo se zločincem zacházeno tak krutě a nelidsky, jako se Synem Božím.“ (Desire 710. Leben 416)

8. Co pravila vrátná Petrovi? Co on odvětil? Jan 18, 17

9. Kam se vmísil Petr? V. 18.

10. Co řekla jiná děvečka, když odcházel? Jak Petr zdůrazňoval své tvrzení? Mat. 26, 71. 72

11. Co později jiní pravili Petrovi? Kdo viděl Petra v zahradě? Mat. 26, 73; Jan 18, 25. 26

12. Jak horlivě Petr zapíral Pána? Co se hned stalo? Mat. 26, 74

13. Na čí slova si Petr vzpomněl? Co učinil? V. 75; Luk. 22, 61. 62

„Té chvíle se Spasitel obrátil a pohlédl na svého ubohého učedníka. Obličej Ježíšův vyjadřoval hluboký soucit a zármutek; Petr neviděl ani nejmenší stopu hněvu. Když Petr viděl tento bledý, trpící obličej, chvějící se rty, laskavé a odpouštějící zraky, bylo mu, jakoby šíp pronikl jeho srdcem. S hrůzou pomyslel na svou nevděčnost, faleš a křivou přísahu. Ještě jednou pohlédl na svého Mistra a viděl, jak drzé ruce se zvedly, aby Jej byly v tvář. Nemoha to déle snášeti, se zraněným srdcem odešel. Úplně sám pustil se do noční temnoty, nevěda a netáže se kam. Posléze octl se zase v Getsemane... Na téže místě, kde Ježíš vylil své hoře Otcí, padl Petr na svůj obličej a žádal si smrti. Tím, že spal, když mu Ježíš přikázal bdíti, připravil Petr cestu svému velikému hříchu.“ (Desire 712. Leben 418)

K uvažování: Nebezpečí v nynějších dnech zapřítí Ježíše slovy nebo skutkem.

5. úkol. — 1. srpna 1936. Z. s. 19.44

Před vysokou radou; před Pilátem; smrt Jidáše

1. Kam byl Ježíš veden ráno po zajetí? Luk. 22, 66
2. Co se Jej tázala vysoká rada? Co odpověděl? V. 67
3. Co dále pravil Ježíš? V. 68. 69
4. K jaké otázce to dalo podnět? Jak potvrdil Ježíš pravdu v jejich otázce? Jak Židé přijali jeho odpověď? V. 70. 71
5. Kam byl Ježíš veden, odsouzen i sa vysokou radou? Luk. 23, 1; Jan 18, 28

„Když vysoká rada Ježíše odsoudila, vedli Jej k Pilátovi, aby rozsudek potvrdil a vykonal. Židé nechtěli vstoupiti do domu Pilátova, protože by se tím podle jejich zákona po-

skvrnili a nemohli by se pak zúčastniti nastávající slavnosti fáze. Ve svém zaslepení nepoznali, že jejich vražedná nenávisť je úplně znečistila; nechápali, že Ježíš byl pravým Beránkem velikonočním a jeho zavržením celá slavnost fáze pozbyla svého významu. — Když Spasitel přiveden byl do domu soudcovského, Pilát na Něho nepohlížel nic přátelsky. Římský vladař vyrušen byl ze svého odpočinku a chtěl tento případ co nejrychleji vyřídit. Předsevzal si, že se zajatcem bude přísně zacházeti.“ (Desire 723. Leben 428)

6. Co se jich tázal Pilát? Jak zněla odpověď? Jan 18, 29. 30

7. Co Pilát pravil Židům? Co oni odvětili? Co se tím naplnilo? V. 31. 32

Odpověď Pilátova měla Židům připomenouti, že jsou závislým národem. Podle předpovědi Ježíšovy měl býti vysokou radou odsouzen k smrti, a vydán pohanům k ukřižování. (Mat. 20, 18. 19). Jan poukazoval na splnění této předpovědi.

8. Jak na Něho před Pilátem žalovali? Co se tázal Pilát? Jakou odpověď obdržel? Luk. 23, 2. 3

Ježíšova odpověď: „Ty pravíš“, je tatáž, jakou dal Kaifášovi, když byl tázán, je-li Synem Božím. On nemohl zapřítí, že jest Synem Božím a králem židovským.

9. Co se Jej tázal Pilát, když s Ním byl sám? Jak odpověděl Ježíš? Jan 18, 33. 34

10. Co podle slov Pilátových učinili Židé? Co Kristus pravil o svém království? V. 35. 36

11. Co pravil Ježíš o své královské hodnosti? Co se potom tázal Pilát? V. 37. 38

12. Jak se Ježíš choval k žalobám kněží a starších? Co se Jej Pilát tázal a jak na něho působilo mlčení Ježíšovo? Mat. 27, 12—14

13. Co činil Jidáš, když viděl, že Ježíš byl vysokou radou odsouzen? V. 3

14. Co vyznal? Jakou odpověď obdržel? V. 4

„Jidáš si namlouval, že když je to určeno, Ježíš umře; na tom že se také nic nezmění, když Jej zradí či nezradí Snad také předpokládal, že se Ježíš nenechá zajmouti

Při jeho zajetí však viděl k svému zděšení, že Ježíš byl spoután a nechal se odvésti. Znepokojen, následoval Jej k výsledku před židovskými knížaty. Při každém hnutí očekával zázrak, nějaký čin Ježíšův, který zástup překvapí a Jej nad vše povznese. Když se však nic takového nestalo a hodina za hodinou mýjela a Ježíš snášel všecko utrpení, byl zrádce pojat velikým strachem. Udiven, ptal se sám sebe, zdali skutečně prodal svého Pána na smrt.

Když se výslech chýlil ke konci, nemohl Jidáš déle snášeti výčitky svého svědomí. Pojednou zazněl síni sípavý hlas, který všechna srdce naplnil hrůzou: Jest nevinen, propust ho, Kaifáš! — Vysoká postava Jidášova protlačila se zástupem. Jeho obličej byl bledý a bylo viděti rozčilení; krůpěje potu byly na jeho čele. Přiběhl k soudné stolici a hodil před velekněze 30 stříbrných, za něž zradil svého Pána. Uchopiv se roucha Kaifášova, snažně jej prosil, aby Ježíše propustil, že se nedopustil nic hodného smrti. Kaifáš s hněvem se vyprostil, byl však zmaten a nevěděl, co by měl říci. Lest kněží byla zjevena; bylo zjevné, že jej podplatili, aby zradil Ježíše.“ (Desire 720. Leben 427)

15. Co učinil Jidáš ve svém zoufalství? V. 5

16. Co kněží řekli o penězích zrádce? V. 6

Toto jest příkladem toho, jak kněží komáry cedili a velbloudy polykali. Mat. 23, 24. Musili se raditi, co s těmito penězi má se státi. Oni sami poskvrnili tyto peníze, vzavši je z pokladnice Páně a použivši jich ku podplacení zrádce. Nechtíce dáti peníze do pokladnice, drželi se ustanovení, ale zákon přestoupili tím, že zamordovali nevinného Syna Božího.

17. Co učinili s penězi? Jak nazváno bylo pole k pohřbívání poutníků? V. 7. 8

K uvažování: K čemu se nechají strhnouti zlí lidé, aby dosáhli svého cíle? Jak zaslepuje předsudek a nenávisť? Předčasný konec hříšníka, nečinícího pokání.

Všichni by měli mít a znáti spisky:

Dokončení práce Kč 1.—

Věrní šafáři „ 1.50

Před Herodesem, Pilát chce propustiti Ježíše

1. Co pravil Pilát kněžím a lidu po vyslechnutí Ježíše?
Luk. 23, 4

2. Co Židé pravili o působení Ježíšovu? Co Pilát chtěl
zvědět? V. 5. 6

Před Pilátem byla na Ježíše učiněna tato obvinění: Bouří lid, zapovídá dávatí císaři daň, tvrdí, že jest Synem Božím a králem židovským.

3. Kam byl Ježíš poslán? V. 7

Jmenovaný zde Herodes jest Herodes Antipa, syn Herodesa Velikého. Vládl v Galilei a Zajordání. Byl to bezbožný muž a jedním z jeho největších hříchů bylo stětí Jana Křtitele. Tehdy byl v Jerusalemě, aby slavil svátky.

4. Jaké přání měl Herodes již dávno? Co očekával? Jak se choval Ježíš k jeho otázkám? V. 8, 9

„Herodes se mnoho vyptával, ale Spasitel mlčel. K rozkazu královu přivedeni byli nemocní a chromí a Kristus byl vyzván, aby učinil nějaký div. Herodes pravil: Lidé tvrdí, že můžeš uzdravovati nemocné. Dokaž mi, že je to pravda. Ježíš však mlčel.“ (Desire 729. Leben 434)

5. Co činili kněží a starší? Kdo se Mu posmíval? Kam byl zase poslán? V. 10. 11

„Žádným znamením neprojevil Kristus svou účast v slovech a představách králových. Toto ustavičné mlčení Herodesa velmi dráždilo . . . Herodes byl rudý hněvem. Rozčilen obrátil se k lidu a prohlásil Ježíše za podvodníka. Pravil Mu: Když nechceš podati důkazu o svém tvrzení, vydám tě lidu; ten tě snad přiměje k mluvení. Jsi-li podvodník, zasloužíš smrt, pak-li jsi Syn Boží, budeš se moci zachrániti.“ (Desire 730. Leben 436)

6. Co způsobilo posláni Ježíše k Herodesovi? V. 12

7. Co Pilát pravil o výsledku vyslýchání Ježíše? Co chtěl učiniti k uspokojení Židů V. 13—16

Po třetí byl Ježíš prohlášen za nevinného; jednou od Herodesa, dvakrát od Piláta. Na tomto rozhodnutí měl římský správce pevně trvati. Pilát byl služebníkem lidí a pro oblíbení u lidu byl ochoten obětovati zásadu. Jeho dalším krokem byla vzájemná dohoda (kompromis). Kdykoliv čteme tuto zprávu Písma svatého, doznáme, že by bylo bývalo lépe, kdyby Pilát byl zůstal věren svému přesvědčení a Ježíše propustil. Protože se uchýlil od pravdy a práva, zaplétal se vždy více v osidla satanova.

8. Jaký obyčej býval při těchto svátcích? Kdo tehdy byl v Jerusalemě ve vězení? V. 17; Mat. 27, 15, 16

9. Čím se Barabáš provinil? Luk. 23, 18, 19; Jan 18, 40

„V římském vězení byl tehdy zločinec Barabáš, který byl odsouzen k smrti. Tento muž vydával se za Mesiáše. Předstíral, že jest obdařen nadpřirozenými silami, aby zavedl jiný pořádek věcí a zlepšil svět. Oklamán satanem, tvrdil, že mu náleží všecko, co podvodem a loupeží může získati. S pomocí satanovou činil předivné věci; v lidu měl mnoho svých přívrženců a podnítil je ke vzpouře proti římské vládě. Pod rouškou náboženského nadšení páchal tento zločinec po léta své hanebnosti, až se podařilo zbaviti lid tohoto škůdce.“ (Desire 733. Leben 438)

10. Jakou volbu dal Pilát Židům? Co poznal jako příčinu zajetí Ježíše? Mat. 27, 17, 18

„Nechav Pilát voliti lid mezi tímto mužem a nevinným Spasitelem, chtěl v nich probuditi cit pro spravedlnost. Doufal, že přes podněcování kněží a starších zástup se rozhodne pro Ježíše. Proto se obrátil k lidu a pravil: Kterého chcete, ať vám propustím? Barabáše-li, čili Ježíše, kterýž slove Kristus?“ (Desire 733. Leben 438)

11. Jaké poselství obdržel Pilát od své ženy? V. 19

„Ještě na konec byla dána Pilátovi příležitost, aby se uchránil od největší nesprávnosti. Jeho žena měla v noci zvláštní sen, v němž viděla Ježíše v božské slávě; k tomu se jí zjevil anděl, který jí potvrdil božství Ježíšovo. Nebyla Židovkou, ale nechala se přesvědčiti o pravdě Božího zjevení. Ve snu viděla celé utrpení Pána Ježíše i jeho slavný druhý příchod. Vidění bylo tak mocné, že se probudila. Neprodleně

podala o tom zprávu svému muži. Pilát obdržel tuto zprávu, kdy nerozhodnut přemýšlel, co by měl učiniti s Ježíšem. Posel protlačil se zástupem, aby mu odevzdal psaní jeho ženy. Psala: Nic neměj činiti se spravedlivým tímto . . .“ Pilát zbledl. Jeho zmatek byl ještě větší. Kněží a přední toho využili a tím více podněcovali lid. Pilát se musil rozhodnouti. Napadlo mu, Je při slavnosti fáze bývá volen jeden vězeň a propouštěn na svobodu. Židé zachovali tento pohanský zvyk a Pilát jej chtěl také použiti, a tak Ježíše osvoboditi.“ (Desire 732. Leben 438)

12. K čemu Židé a starší navedli zástupy? Jakou otázku dal Pilát? Co mu odvětili? V. 20, 21

13. Jaká další otázka prozrazovala zmatek Pilátův? Co řekli všichni? V. 22

14. Jak vladař projevil, že s jejich požadavkem není spokojen? Na čem trval lid? V. 23

„Dav křičel: „Propust' nám Barabáše!“ Stále hlasitěji a divěji křičeli: Barabáše! Barabáše! Pilát se zprvu domníval, že mu lid nerozumí a pravil: „Chcete-li, ať vám propustím krále Židovského?“ Zástup však křičel: Barabáše! Pilát se tázal: „Co pak učiním s Ježíšem, kterýž slove Kristus?“ Tu zaznělo jako jedněmi ústy: „Ukřižován buď.“ Zástup byl ovládán demony.“ (Desire 733. Leben 438).

15. Jak Pilát dal najevo, že by se rád zhostil odpovědností za toto rozhodnutí? Jakou odpověď dostal od lidu? V. 24, 25

16. Jaký výrok Židů asi nejvíce působil na Piláta? Jan 19, 12, 15

17. Co konečně Pilát učinil? Mat. 27, 26

„Pilát poslechl zaslepený lid. Raději dal Spasitele na smrt, než jíti v nebezpečí pozbytí svého postavení. Ale přes to přišlo na něho neštěstí, jemuž chtěl uniknouti. Byl zbaven svého úřadu a připraven o čest. Brzy po ukřižování Ježíšovu, trápen výčitkami svědomí a pokořenou pýchou, učinil konec svému životu. Tak všichni, kteří povolují hříchu, sklízeti budou zkázu.“ (Desire 738. Leben 443)

Kdo jsou adventisté? Vhodná brožura k seznání zásad adventistů s. d. i jejich působnosti. . . . Kč 5.—

Potupení a ukřižování Ježíše

1. Kam vedli žoldnéři Ježíše, když Jej Pilát odsoudil?
Mat. 27, 27

Všechna luza se shromáždila, aby se Mu posmívali. Šestkrát byl vyslýchán: před Annášem, potom v noci před Kaifášem a vysokou radou, ráno před nimi opět, před Pilátem, před Herodesem a opět před Pilátem. K uklidnění lidu byl konečně odsouzen.

2. Jak se Mu žoldnéři posmívali a Jej tupili? V. 28—30

3. Jak se Pilát ještě snažil Ježíše vysvoboditi? Jakým slovy chtěl přemluvit lid? Jan 19, 4, 5

„Pilát nechal přivésti Barabáše do soudní síně. Pak postavil oba vedle sebe před lid, a ukázav slavnostně a vážně na Krista, pravil: „Aj, člověk!“ Aj, vyvedu jej vám ven, abyste poznali, žeť na něm žádné viny nenalézám.“

Tu stál Syn Boží v šatě potupném s trnovou korunou, po pas obnažen; na jeho zádech viděti bylo krvácející rány. Jeho obličej byl také zkrvaven a prozrazoval únavu, ale nikdy se nejevil krásnější než té chvíle. Jeho vzezření nebylo znetvořeno. Každý rys obličejce jevil něhu, odevzdanost a něžný soucit s ukrutnými nepřátelei. Jeho chování se neprojevovalo zbabělou slabostí, nýbrž důstojnou shovívavostí. V pravém opaku byl vedle Něho Barabáš. Každý rys jeho obličejce dával znáti, jakým zatvrzelým surovcem jest. Tento opak mocně působil na diváky a někteří z nich slzeli. Hledíce na Ježíše, byl v nich probuzen cit. Ano i kněží a starší byli přesvědčeni, že jest tím, zač se vydával.“ (Desire 735. Leben 440)

4. Jak křičeli přední kněží? Co znovu pravil Pilát? V. 6
5. Jak Židé omlouvali svůj požadavek? Jak to působilo na Piláta? V. 7. 8
6. Co Pilát chtěl od Ježíše věděti? Co pravil, když nedostal odpovědi? V. 9. 10
7. Co Ježíš pravil o moci Pilátově k ukřižování? V. 11
8. Co Ježíš musil nésti, když byl veden k ukřižování? V. 16. 17

„Veliký zástup lidu provázel Pána z domu soudného na Golgatu. Zpráva o jeho odsouzení rozšířila se po celém Jerusalemě a ze všech stran proudili lidé všech vrstev k místu popravnému Když Ježíš vyšel z domu Pilátova, byl na jeho raněná ramena vložen kříž, připravený pro Barabáše. Spasiteli bylo toto břímě příliš těžké. Zástup, který následoval Spasitele, viděl, že jest slabý a chvěje se, ale neměli s Ním soucitu; posmívali se a rouhali se Mu, že nemůže nésti těžký kříž. Vysílen, klesl pod křížem; tu poznali, že břímě nemůže nésti, ale octli se v rozpacích, kdo by měl kříž nésti. Žid to učiniti nemohl, neboť by se tím poskrvil.“ (Desire 741. Leben 445)

9. Na koho byl kříž vložen, když jej Spasitel nemohl nésti? Mat. 27, 32

„Té chvíle šel proti zástupu Šimon Cyrenejský, cizinec. Slyšel posměch a spustle mluvící luzu. Zaslechl také volání: Uvolněte cestu králi židovskému! — Udiven, zůstal státi; když projevil soucit, chopili jej a přinutili, aby nesl kříž. — Šimon již slyšel o Ježíšovi. Jeho synové věřili v Spasitele, ale on sám jeho učedníkem nebyl. Nesení kříže na Golgatu bylo mu ku požehnání a později byl za to vděčen. Naučil se tím ochotně vzít na sebe kříž Kristův a vždy radostně jej nésti.“ (Desire 742. Leben 445)

10. Jací společníci Barabášovi byli s Ježíšem vedeni k ukřižování? Luk. 23, 32

„Dva společníci Barabášovi měli býti ukřižování zároveň s Ježíšem a také jim byly dány kříže.“ (Desire 741)

11. Kdo šel také za Ježíšem? Co Spasitel pravil pláčícím? V. 27—31

„Zeleným dřevem mýnil Kristus sám sebe. Svůj hněv nad hříchem světa nechal Bůh přijíti na svého milovaného Syna. On měl býti ukřižován za hříchy lidstva. Kolik by musil trpěti hříšník, který ustavičně hřeší? Nekající a nevěřící trpěti musí trest, který nelze vylíčiti slovy.“ (Des. 743. Leben 446)

12. Co bylo Spasiteli nabídnuto, když přišel na Golgatu? Mat. 27, 33. 34

„Odsouzencům bylo dovoleno podati amamující nápoj k zmírnění bolesti; to bylo podáno také Spasiteli, ale když

ochutnal, odmítl nápoj. Nechtěl použití ničeho, co by omamovalo jeho ducha; jeho víra musila se pevně držeti Boha. To bylo jeho jedinou silou; omámiti smysly bylo by ziskem satanovým.“ (Des. 742. Leben 449)

13. Jak byly postaveny kříže? Luk. 23, 33

14. Za koho se Ježíš modlil na kříži? Co pravila knížete a žoldnéři? V. 34—37

15. Jak se ukřižováním naplnilo Písmo? Mat. 27, 35; Ž. 22, 18

16. Jaký nápis byl nad jeho hlavou? Mat. 27, 36. 37

„Evangelisté liší se v udání nadpisu. To však lze snadno vysvětliti. Jan praví, že nadpis byl v řeči židovské, řecké a latinské. Je tedy možné, že nadpis byl v těchto řečech rozdílný.“ (Barnes)

17. Co činili kolemjdoucí? Kdo se účastnil posmívání? Co říkali? V. 39—43

„Muži, kteří předstírali, že jsou vykladači Písma, při posmívání se Pánu Ježíši použili právě slov proroctví, ve svém zaslepení však nevěděli, jak svými slovy potvrzují proroctví o Ježíši Netušili, že jejich svědectví zníti bude všemi budoucími věky. Tato slova posměšně mluvená, přiměla mnoho upřímných lidí, hledati pravdu v Písmě svatém. Nikdy před tím nebylo poznání o Ježíši tak všeobecné, jako nyní, kdy visel na kříži; světlo pravdy zářilo do srdcí mnohých, kteří byli přítomni ukřižování.“ (Desire 749. Leben 450)

8. úkol. — 22. srpna 1936. Z. s. 19.06

Ježíš na kříži

1. Jak vůdcové židovství posmívali se Pánu Ježíši na kříži? Mat. 27, 41—43

2. Kdo se Mu také rouhal? V. 44

*„Ani když byl na kříži, neustali jeho nepřátele v svém hněvě. Kněží, starší a zákoníci s luzou posmívali se umírajícímu Spastielu. Při křtu a při proměnění byl slyšen hlas, který Jej prohlásil za Syna Božího; také krátce před zradou osvědčil Otec božství Synovo. Když byl na kříži, nebe mlčelo.“

Nebylo slyšeti žádné svědectví ku prospěchu Ježíšovu; sám trpěl a snášel posměch lidí.“ (Des. 749. Leben 449)

3. Jak chování Ježíšovo působilo na jednoho ze zločinců?

Luk. 23, 39—41

4. Oč prosil tento muž? V. 42

„V smrtelném utrpení dostalo se Spasiteli útěchy v prosbě kajícího lotra. Oba zločinci, kteří s Ním byli ukřižováni, nejprve se Mu rouhali a posmívali, zvláště jeden byl vždy drzejší a vzdorovitější, čím více měl bolesti. Druhý, jehož srdce nebylo tak zatvrzelé, byl zase stále tišším. Byl sveden špatnou společností a nebyl ani tak hříšný, jako mnozí kolemstojící. Dostalo se mu příležitosti viděti a slyšeti Ježíše a byl také ochoten obrátiti se k učení Páně, ale kněží a starší jej zase svedli k lhostejnosti . . . S úžasem a údivem pozoroval chování Páně a viděl, jak milosrdný a dobrotivý byl Spasitel k svým nepřátelům, přes všechno utrhaní. To vše si vzal ubohý zločinec do srdce.“ (Desire 749. Leben 451)

5. Co odpověděl Spasitel na tuto prosbu? V. 43

„Zaslíbení, které Ježíš dal zločinci znělo: ‚Amen, právím tobě dnes: Budeš se mnou v ráji.‘ Ježíš neslibil lotrovi, že téhož dne bude s ním v ráji, neboť On sám nevešel do ráje, ale odpočíval v hrobě až do jitra vzkříšení. Téhož jitra pak řekl Marii: ‚Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevstoupil k Otci svému.‘ V den ukřižování, v den zdánlivé porážky a temnoty, bylo ubohému hříšníkovi dáno zaslíbení: Budeš se mnou v ráji.“ (Desire 751. Leben 452)

6. Které ženy stály u kříže? Jan 19, 25

7. Či péči Ježíš svěřil svou matku? Z čeho lze poznati, že Jan porozumněl těmto slovům? V. 26. 27

„Jak soucitný a milující Spasitel! Ve svém nevyličitelném trápení, ve své duševní bolesti myslil na svou matku. Nezanedbal žádných prostředků k jejímu časnému blahu, ale měl místo v srdci svého učedníka a tomu poručil svou matku jako vzácný odkaz. Věděl, že o ni bude pečováno tím, co nejvíce potřebovala — něžnou láskou lidské duše. A Jan sám obdržel veliké požehnání, neboť Marie mu ustavičně připomínala jeho milovaného Mistra.“ (Desire 752. Leben 453)

8. Co zvláštního se stalo při ukřižování? Mat. 27, 45

„V této husté temnotě skryta byla přítomnost Boží, neboť temnotu učinil svým pláštěm a svou slávu skryl před očima lidskýma. Bůh a jeho svatí andělé byli u kříže; Otec stál u svého Syna. Kdyby jeho sláva pronikla mraky, všichni by byli zahynuli . . . Tajemné ticho panovalo nad Golgátou. Veliký strach zmocnil se všech přítomných. Kletby a potupy utichly. Muži, ženy i děti mocí této hodiny padali k zemi. Jasně blesky pronikly mračna a ozářily kříž s umírajícím Vykupitelem. Kněží a starší, zákoníci, žoldnéři i lid domnívali se, že přišla hodina soudu. Někteří šeptali, že Ježíš sestoupí s kříže, jiní se pokoušeli odejít z tohoto místa hrůzy; bili se v prsa a chvěli se strachem.“ (Desire 754. Leben 454)

9. Co zvolal Ježíš o hodině deváté? V. 46

10. Co pravil potom? Jan 19, 28

11. Co někteří pravili na tato slova? Co jeden z nich učinil? Jak jiní v tom zbraňovali? Mat. 27, 47—49

„Konečně temnota ustoupila. Znovu nastalo vědomí tělesných bolestí. Zvolal: „Žizním!“ Soucitný žoldněř namočil houbu v octě, dal na hůl a podával Spasiteli. Kněží však se vysmívali jeho mukám. Před chvílí strachovali se temnoty a sotvaže nastalo světlo, zmizel jejich zbabělý strach. Domnívali se, že by jim ještě mohl ujíti. Slovům: „Eli, Eli, lama zabachtani?“ špatně rozuměli. Posměšně pravili: „Eliáše volá.“ Nepoužili poslední příležitosti, zmírniti utrpení Ježíšovo. Chladně stáli u kříže a pravili: „Nech tak, pohledíme, přijde-li Eliáš, aby ho vysvobodil.“ (Desire 754. Leben 457)

12. Jakým vítězným zvoláním skončil Ježíš svůj život? V. 50. Luk. 23, 46

Sedm slov Páně na kříži, které jsou významným ukazovatelem křesťanského života, jest: 1) „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Luk. 23, 34. 2) „Amen, pravím tobě dnes: Budeš se mnou v ráji.“ Luk. 23, 43. 3) „Ženo, aj, syn tvůj. Aj, matka tvá!“ Jan 19, 26. 27. 4) „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Mat. 27, 46. 5) „Žizním.“ Jan 19, 28. 6) „Dokonáno jest!“ Jan 19, 30. 7) „Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého.“ Luk. 23, 46.

13. Co se stalo v chrámě jeruzalemském, právě když kněží obětovali? Mat. 27, 51a

„V chrámě panovala úzkost a hrůza. Knězi vypadl nůž a velikonoční beránek byl svobodný. Smrtí Ježíšovou došel předobraz svého splnění; veliká oběť byla přinesena — cesta k svatyni nebeské otevřena, nová živá cesta připravena pro všechny. Kající hříšník nemusil již čekat na velekněze. Od té chvíle Spasitel měl býti knězem a přímluvcem v nebesích. Bylo to, jakoby kdosi modlítebníkům pravil: Všecky oběti skončily.“ (Desire 757. Leben 458)

14. Co ještě zvláštního se stalo? V. 51—53

„Nikdy dříve nebyla země svědkem takových dějů. Zástup byl jako ohromen a ztrnule se zatajeným dechem pohlížel na Spasitele. Opět se temnota rozprostřela po zemi a slyšení bylo temné dunění, jako rachot hromu. Země se mocně třásla, lidé byli zmitáni a nastal hrozný zmatek. Skály pukaly a hrobové se otvíraly; zdálo se, jakoby všeliké stvoření mělo se rozpadnouti v prach. Kněží, starší, žoldnéři a lid, ohromeni hrůzou, leželi na zemi.“ (Desire 756. Leben 458)

15. Jak to působilo na římského setníka a jeho zástup? V. 54

16. Kdo na to hleděl z daleka? V jakém vztahu byly k Ježíši a jeho dílu? Která jména jsou uvedena? V. 55. 56; Mark. 15, 40. 41

Utrpení Kristova pro vykoupení lidstva Kč 3.—

9. úkol. — 29. srpna 1936. Z. s. 18.52

Pohřbení a vzkříšení Ježíšovo

1. Kdo přišel ke kříži, když Ježíš zemřel? Mat. 27, 57

Josef byl pravděpodobně členem vysoké rady. Luk. 23, 50. 51. Nikdo jiný než muž v takové hodnosti mohl přijít s takovou prosbou k Pilátovi, který jediný mohl dát svolení k odklizení těla mrtvého. Josef již nějakou dobu věřil v Ježíše a svěřil se s tím jenom svému příteli Nikodémovi. Společně se rozhodli Spasitele čestně pohřbítí.

2. S jakou prosbou přišel k Pilátovi? Jan 19, 38

3. Čemu se Pilát divil? Mark. 15, 44—45

4. Proč Židé dbali, aby těla ukřížovaných byla sňata? Co

žoldnéři učinili se svolením Piláta? Proč se tak nestalo s Ježíšem? Jan 19, 31—33

5. Co učinil jeden z žoldnéřů pro zjištění smrti? V. 34

6. Které Písmo se tím naplnilo? V. 36. 37

„Kněží a starší byli překvapeni, že Ježíš jest již mrtev. Smrt ukřižováním byla zdlouhavá a těžko bylo určití, kdy smrt nastala. Obvyčejně to trvalo nejméně šest hodin. Kněží však chtěli býti jisti smrtí Ježíšovou a na jejich podnět žoldněř probodl Spasiteli bok . . . Pravou příčinou smrti bylo jeho zlomené srdce. Přenesmírnou bolestí duševní puklo jeho srdce.“ (Desire 771. Leben 468)

7. Kdo také přišel k pohřbení Ježíšovu? Co přinesl? Jan 19, 39

8. Jak připravili mrtvého Ježíše do hrobu? Kam jej položili? V. 40—42; Mat. 27, 59—61

„Opatrně byla mrtvola sňata s kříže a uložena do nového hrobu Josefova, vytesaného ve skále. Učedníci a ženy uložili Pána do hrobu a rozloučili se s Ním. Potom byl hrob uzavřen těžkým kamenem a Spasitel ponechán v pokoji. Ženy byly poslední u kříže a také poslední odcházely od hrobu Páně. Stíny již se skláněli na zem o ony ještě dlely u hrobu, nemožouce se odloučiti. A když se setmělo, vrátily se domů.“ (Desire 773. Leben 470)

9. Jak byl nazván den, v němž Kristus byl ukřižován? Který den nastával? Luk. 23, 54

10. Co kněží a farizeové z nenávisti učinili v sobotu? Na jaký výrok Ježíšův upozorňovali Piláta? Mat. 27, 62. 63

Jak zvláštní, že tito nepřátelé pamatovali na jeho slova, ale učedníci nikoli. A když přišla Marie Magdalena, aby jim oznámila vzkříšení Páně, nalezla je plačící; když jim to pověděla, nevěřili tomu. (Mark. 16, 9—11)

11. Co žádali od Piláta? Jaký důvod k tomu uváděli? Co řekl Pilát? Jak zabezpečili hrob? V. 64—66

„Kněží se uklidnili. Učinili všechna opatření k zabezpečení hrobu. Veliký kámen přiválen byl k vchodu; přes něj táhly provazy, jejichž konce upevnili na skálu a na to dali římskou pečeť, takže kámen nemohl býti odvalen, aniž by pečeť nebyla porušena. Stráž 100 vojnů postavena byla kolem

hrobu. Hrob byl zabezpečen tak, jako by mrtvý na věky tam měl zůstatí.“ (Des. 778. Leben 475)

12. Co činily ženy, které byly přítomné pohřbu Páně? Luk. 23, 55. 56

13. Co zamýšlely s tělem Ježíšovým? Kdy to chtěly učiniti? Mark. 16, 1. 2; Luk. 24, 1

14. Co se stalo než ženy přišly k hrobu? Jak vypadal anděl? Mat. 28, 2. 3

„Když se přiblížila tato bytost z jiného světa, země se třásla. Anděl přišel splnit radostný rozkaz a od rychlosti a moci jeho letu pohybovala se země jako při zemětřesení. Celá stráž padla na zem jako mrtvá . . . Nebeský posel uchopil veliký kámen a odvalil jej od hrobu jako oblázek. Hlasem, otřásajícím zemi, zavolal: „Ježíši, Synu Boží, pojď ven; tvůj Otec tě volá!“ Tedy vyšel ten, který získal moc nad smrtí i hrobem. Nad otevřeným hrobem zvolal: „Já jsem vzkříšení i život.“ Zástupy andělů sklonili se v úctě před Vykupitelem světa a vítali Jej chvalozpěvy. Ježíš vstal jako vítěz. Při jeho přítomnosti třásla se zem, blýskalo se a hřmělo. Zemětřesení oznamovalo hodinu, kdy Ježíš umřel a když vítězně vstal z mrtvých, znovu zemětřesení potvrdilo tuto velmi důležitou chvíli.“ (Ježíš náš Spasitel 145. 146)

15. Jak přítomnost andělů působila na stráž u hrobu? V. 4

„Kněží a starší, kde zůstala vaše moc? A kde jistota vašeho bdění? Udatní vojíci, kteří se nezalekli lidského vojska, stali se bezbrannými a bezmocnými zajatci. Obličej, který viděli, nebyl obličej smrtelníka, nýbrž nejmocnějšího ve vojsku Páně. Tento nebeský posel nebyl nikdo jiný než ten, který zaujal místo Lucifera; on to také byl, který na nivách betlemských oznamoval narození Spasitele. Když se přiblížil, země se třásla a zástupy zlých andělů ustrašeně před ním prchali. Kámen od hrobu byl odvalen a zdálo se, že nebe sklání se k zemi. (Desire 779. Leben 476)

K uvažování: Jakými myšlenkami asi zabýval se Pilát při ukřižování a vzkříšení Ježíšovu? Myšlenky učedníků a kněží. Účast andělů.

Četli jste knihy: **Služba dobrých andělů.** Váz. Kč 8.— brož. 5.—
Myšlenky s hory blahoslavenství. „ „ 10.— „ 8.—

Návštěva u hrobu

1. Kdo přišel časně ráno po sobotě k hrobu? Nad čím byla udivena? Co učinila a co řekla? Jan 20, 1. 2
2. Co činily jiné ženy? Luk. 24, 1—3
3. Jak byl kámen od hrobu odvalen? Jak to působilo na římskou stráž? Mat. 28, 2—4
4. Kdo se ukázal ženám u hrobu? Jak je pokáral? Co potěšujícího jim oznámil? V. 5. 6
5. Co jim bylo připomenuto? V. 7
6. Jaký rozkaz ženy obdržely? Mark. 16, 7
7. Jak se k tomu zachovaly? Mat. 28, 8
8. Co Petr a Jan hned učinili, když slyšeli, že tělo Ježíšovo není v hrobě? Kdo tam byl dříve? Co učinil? Jan 20, 3—5
9. Co učinil Petr, když přišel k hrobu? Co viděl? V. 6. 7

„Učedníci běželi ve svém strachu k hrobu a slova Marie našli potvrzena. Viděli rouchu, ale Ježíše samého nenalezli. Svědectví o zmrtvýchvstání Páně bylo stále přesvědčivější. Roucha hrobová byla řádně složena a nic nesvědčilo o násilném vloupání, nebo že by mrtvola byla uloupena. Jan viděl a uvěřil. Nerozuměl sice, že Ježíš musí vstáti z mrtvých, ale rozpomenul se na všechna slova, která Ježíš mluvil o svém zmrtvýchvstání. Spasitel sám roucha pečlivě složil Pánu nebylo nic nedůležité, ani příliš malé, aby s tím nebylo náležitě zacházeno. Tento pořádek miluje i ve svém díle.“
(Desire 789. Leben 484)

10. Co učinil Jan, když viděl smělost Petrovu? Co neznal? V. 8. 9
11. Kam odešli učedníci, když zjistili, že Ježíš není v hrobě? V. 10
12. Co učinila Maria Magdalena, když ostatní ženy odešly, aby oznámily vzkříšení? V. 11

Marie nemohla jíti domů. Ztratila Pána a nemohla ustati, dokud by Jej nenalezla. Zůstala u hrobu a plakala. Takové zarmoucené duši se Pán již často zjevil, aby ji potěšil. Byla první, která Jej po vzkříšení pozdravila.

13. Koho viděla, když pohlédla do hrobu? Co se jí tázali? Co odpověděla? V. 12. 13
14. Koho viděla, když se obrátila? Co nevěděla? Co se tázala domělého zahradníka? V. 14. 15
15. Jak se jí Ježíš zjevil? Co jí pravil? V. 16. 17
16. Co Ježíš pravil ženám po svém návratu na zem? Jak ony projevíly svou radost? Jaké poselství jim svěřil? Mat. 28, 9. 10
17. Jak učedníci přijali zprávu žen? Luk. 24, 10. 11; Mark. 16, 9—11
18. Co učinili římsí vojáci? Co navrhli kněží? Mat. 28, 11—13

„Kristus vyšel oslaven z hrobu. Římsí vojáci Jej viděli a nemohli svůj zrak odvrátiti od obličeje toho, s nímž nedávno tak posměšně a potupně bylo zacházeno. Když se vzpamatovali, běželi s třescoucími se údy ze zahrady. Jako opilí potáceli se do města a rozčileně vyprávěli, co prožili. Šli k Pilátovi, ale jejich zpráva dostala se k předním židovským a kněžím i starší chtěli je nejprve viděti. Pohled na ně byl zvláštní. Třescoucí se strachem, s bledými obličeji podávali zprávu o vzkříšení Ježíšovu. Pravili: Ukřížovaný byl Synem Božím. Slyšeli jsme, jak velebný anděl s nebe oslovil Jej jako krále a velebil jej. — Kněží zbledli k smrti. Kaifáš chtěl mluvit, jeho rty se pohybovaly, ale nevydal hlasu. Teprve po delší době, když vojáci chtěli již odejít, nabyl řeči; zapřísahal je, aby nikomu o tom nic nevypravovali.“ (Desire 781. Leben 477)

19. Jak kněží slíbili zastatí se žoldnéřů, aby nebyli potrestáni? Co jest rozhlášeno u Židů? V. 14. 15

„Žoldnéři se toho zhrozili, neboť usnutí na stráží trestáno bylo smrtí. Mají falešně svědčiti, lid oklamati a svůj život vydati v nebezpečí? Což v oné noci věrně nebděli? Kněží jim slíbili bezpečí a pravili, že si Pilát také nepřeje, aby to bylo rozšiřováno. Tu římsí vojáci prodali pravdu za bídný peníz.“ (Desire 782. Leben 478)

K uvažování: Div vzkříšení. „Mrtví v Kristu vstanou nejprve.“
Čím jest pro mne naděje na vzkříšení?

Doporučujeme: Nesmrtelnost jen v Kristu Kč 2.—
Je život také po smrti? „ 1.—

Na cestě do Emauz; Ježíš se zjevuje učedníkům

1. Kam šli dva učedníci v den vzkříšení? O čem mluvili?
Luk. 24, 13. 14
2. Kdo se k nim cestou přidružil? Proč Ho nepoznali?
V. 15. 16
3. Co se tázal Ježíš? Co odpověděl Kleofáš? V. 17. 18
4. Co odpověděli na jeho další otázku? V. 19—24
5. Co jim pravil cizinec? V. 25. 26
6. Jak jim Ježíš posloužil k srozumění? V. 27

„Netušili, kdo by byl jejich společníkem na cestě; nevěděli, že Pán, o němž mluvili, šel jim po boku, neboť Ježíš mluvil o sobě jako o třetí osobě. Měli Jej za návštěvníka Jerusalema, který přišel k slavnosti fáze a nyní se opět vrací domů. Šel právě tak opatrně kamenitou cestou jako oni a zastavoval se, aby si odpočinul.“ (Desire 800. Leben 490)

7. Co činil Ježíš, když se přiblížili k městečku? K čemu Ho přinutili? V. 28. 29
8. Jak se jim konečně zjevil? Co učinil? Co oni mezi sebou řekli? V. 30—32

„Jednoduchá večeře brzy byla připravena a předložena hostu, jemuž dáno čestné místo u stolu. Ježíš pozdvihl svou ruku a požehnal pokrm. Učedníci užasli. Znali způsob, jak Ježíš často zvedal ruce k požehnání. Ano, On to byl! Jejich milovaný Mistr a Vykupitel byl u nich. Vstali, aby mu padli k nohám a klaněli se Jemu, ale On zmizel jejich zrakům.“ (Desire 801. Leben 492)

9. Kam se hned učedníci vrátili? Koho našli pospolu? O čem shromáždění mluvili? Co vyprávěli ti dva? V. 33—35

„To, co zakusili, nedalo jim pokoje. Únava, hlad a žízeň byly zapomenuty. Touže cestou spěchali zpět do města, aby to učedníkům oznámili . . . Oba pozdní poutníci šli do vrchní síně, kde Ježíš ztrávil poslední chvíle s učedníky před Getsemane . . . Dveře byly zavřené; oni zaklepali, ale žádná

odpověď. Ohlásili svá jména a zase poslouchali; tu byla opatrně odsunuta závora a dveře otevřeny. Vstoupili a s nimi i neviditelný host. Pak byly dveře znovu zastrčeny, aby byli jisti před vyzvědači.“ (Desire 802. Leben 494)

10. Kdo se jim zjevil, když spolu rozmlouvali? Jak je pozdravil? Jak to na ně působilo? V. 36. 37
11. Jak Mistr káral jejich nevěru? Jak je chtěl přesvědčiti, že je to skutečně On sám? V. 38—40
12. Jaký další důkaz jim dal? V. 41—43
13. Čím odůvodňoval své výroky a svou úlohu? V. 44. 45
14. Jaký důvod uváděl z Písma pro své utrpení, smrt a vzkříšení? V jakém vztahu měli k tomu býti jeho učedníci? V. 46—48
15. Který učedník s nimi nebyl, když se jim Ježíš zjevil? Co řekl, když mu učedníci vypravovali, že viděli Pána? Jan 20, 24. 25
16. Kdy se Ježíš učedníkům opět ukázal? Kdo je zvlášť uveden? Jak Ježíš učedníky pozdravil? V. 26
17. Co Pán pravil Tomášovi? Co odvětil Tomáš? Jaké naučení Ježíš připojil? V. 27—29

„Mnozí, klonící se k pochybování, omlouvají se vzorem Tomášovým; nedoznávají však, že mají mnohem více důkazů. Čekají-li, že jim z cesty bude odstraněn všeliký důvod k pochybování, budou ponenáhlu upevněni v nevěře. Kdo si zvyká — což je snadno možné — všecko spatřovati ze stinné stránky, reptati, naříkati a vždy nespokojen býti, nepoznává, co činí; rozšiřvá sítě pochybností a totéž bude sklízeti. V dobách, kdy víra a důvěra jsou nad vše důležité, nebudou míti síly k naději a k věření.“ (Desire 807. Leben 498)

18. O čem nemáme podrobnějších zpráv? Proč jsou nám zapsány tyto jednotlivosti? V. 30. 31

K uvažování: Důkaz mého přijetí u Boha. Zkušenosti, které mne svádí k pochybování. Lék proti pochybnosti. Důkaz v tomto úkole, že Kristus zná mé myšlení.

Doporučujeme: Na sklonku dějin lidstva . . . Kč 5.—
Boží stát? . . . „ 5.—

Ježíš se opět zjevuje učedníkům;

nanebevstoupení

1. Co Ježíš zaslíbil svým učedníkům již před svou smrtí?
Mat. 26, 32

Pozoruhodné jest, kdy se Pán zjevil učedníkům po svém vzkříšení. V den vzkříšení ukázal se Marii Magdaleně (Jan 20, 24—29); jiným ženám (Mat. 28, 5—10); dvěma, jdoucím do Emauz (Luk. 24, 13—31); apoštolům bez Tomáše (Jan 20, 19—21). Po osmi dnech apoštolům, kdy Tomáš byl s nimi (Jan 20, 24—29). U Luk. 24, 34 jest praveno, že se ukázal Šimonovi, Petrovi a Jakubovi (1. Kor. 15, 3—7), ale kdy se tak stalo, není psáno.

2. Jak to bylo učedníkům připomenuto? Mat. 28, 5—7
3. Kde se Pán ukázal učedníkům? Kteří tam byli? Jan 21, 1. 2
4. Proč učedníci šli k moři? Kdo stál ráno na břehu, když celou noc marně pracovali? Co učedníci nevěděli? V. 3. 4
5. Jak Ježíš je oslovil? Jaký pokyn jim dal? Co pravil Jan, když viděl předivný výsledek uposlechnutí? Jak Petr projevil touhu býti u Pána? V. 5—7
6. Jak ostatní učedníci dospěli k břehu? Co tam uzřeli? Co pravil Ježíš? Co bylo při lovu zvláštní? V. 8—11
7. K čemu Pán zval učedníky? Co se neodvážili tázati? Jak jim byl pokrm podán? Pokolikáté se Pán učedníkům ukázal? V. 12—14
8. Co potom Ježíš pravil Petrovi? Co odvětil Petr? Jak to bylo zdůrazněno? V. 15—17
9. Na jaký rozdíl začátku a skončení života Petrova poukazoval Kristus? Na koho Petr poukazoval a co chtěl vědět? V. 18—21

„Tak oznámil Ježíš svému učedníku způsob jeho smrti; připomenul i roztažení jeho rukou na kříži a pravil důrazně: Pojď za mnou! — Petr nepozbyl myslí při tomto poselství, se vším, co měl, byl ochoten zastati se Pána.“ (Des. 815. L. 504)

10. Jakou odpověď obdržel Petr? Jak nesprávně byla chápána slova Páně? V. 22, 23

„Povinností každého jest následovati Pána a nestarati se zbytečně o dílo jiných.“ (Des. 816. Leben 505)

11. Jak ukázal Jan, kdo byl „tento“ učedník? Co pravil o jiných věcech, které Ježíš činil? V. 24, 25

12. Kde se učedníci setkali s Pánem podle jeho uložení? Mat. 28, 16

13. Kdo byl přítomen mimo apoštolů? 1. Kor. 15, 6

14. Co činili někteří, ačkoli měli mnoho důkazů o vzkříšení Páně? Mat. 28, 17

„Asi 500 věřících shromážděno bylo na svahu hory v malých skupinkách, chtějíce co možno nejvíce slyšeti o vzkříšeném Vykupiteli. Než se Pán ukázal, chodili učedníci od skupiny ke skupině a vyprávěli jim, co od Ježíše slyšeli. Tomáš mluvil o své nevěře a jak jeho pochybnosti byly odstraněny. Pak přišel Pán. Pojednou stál mezi nimi a nikdo nemohl říci odkud anebo jak Spasitel přišel. Mnozí z přítomných Jej nikdy osobně neviděli, ale na jeho rukou i nohou viděli stopy od hřebů ukřížování; obličej jeho byl jako obličej Boží a když Jej viděli, klaněli se mu. Někteří však pochybovali. Tak to bude vždycky.“ (Des. 819. Leben 507)

15. Co bylo dáno Spasiteli? Jaký rozkaz dal učedníkům? Jak dlouho bude se svým lidem? V. 18—20

16. Na jaké zaslíbení poukazoval Kristus v poslední rozmluvě s jedenácti? Kde měli čekat? Luk. 24, 49

17. Kam je vyvedl? V. 50

„K svému nanebevstoupení volil, Spasitel ono místo, které ak často svou přítomností posvětil. Nebyla to hora Sion, na níž bylo město Davidovo, ani hora Moria, kde stál chrám . . . Hora olivetská byla často svědkem bojů a vítězství Ježíšových. Odtud chtěl Ježíš vstoupiti na nebesa. Na tuto horu opět chce sestoupiti, až přijde v slávě. Král a Pán stane na hoře Olivetské a slyšeti bude jásot vyvolených.“ (Desire 829. Leben 517)

18. Co se stalo, když jim dal požehnání na rozloučenou? V. 51; Skt. 1, 9

19. Jaké zaslíbení bylo dáno učedníkům, když hleděli za Spasitelem? Skt. 1, 10, 11

Přehled úkolů čtvrtletí

1. O jaké důležité události ve svém životě mluvil Kristus svým učedníkům? Jak to na ně působilo? Jak je Pán potěšoval? Jan 14
2. Jak Ježíš ukazoval spojení svých následovníků s Ním a s Otcem? Na čem závisí hojné přinášení ovoce? Jan 15, 1—15
3. Jak modlící se Syn Boží ukázal, že je skutečně člověkem a závislým na Otcí? Mat. 26, 36—56
4. Jak Ježíš snášel falešná svědectví a nelidské zacházení od nepřátel? Jak Petr zjevil nedostatek zmužilosti a věrnosti? Mat. 26, 57—75
5. Proč byl Ježíš veden od vysoké rady k římskému vladaři? Co přimělo Jidáše, aby zradil svého Mistra? Jaké bylo jeho pokání? Luk. 22, 66—23, 3; Mat. 27, 1—14
6. Proč Ježíš byl veden k Herodesovi? Proč Herodes byl zklamán? Co přece usoudil? Jak se Pilát pokoušel osvobodit Ježíše? Luk. 23, 4—25; Mat. 27, 15—26
7. Jak byl Ježíš posmíván? Co se stalo cestou na Golgatu? Jaký nadpis dán byl na kříž Ježíšův? Mat. 27, 27—43
8. Která zkušenost Ježíšova na kříži ukazuje, že dokonale spasití může všechny, kteří Jej přijmou jako Spasitele? Které čtyři věci staly se v přírodě, když Spasitel byl na kříži? Mat. 27, 44—56; Luk. 23, 39—49
9. Kteří dva vážení muži pomáhali při pohřbu Ježíšovu? Jak byl hrob zabezpečen proti vloupání? Jaké jednotlivosti při vzkříšení jsou zapsány? Mat. 27, 57 až 28, 4
10. Kdo první našel, že hrob je prázdný? Kdo přišel k hrobu toho dne? Jak se zjevil Ježíš? Jan 20, 1—18
11. Jak se dal Ježíš poznati učedníkům jdoucím do Emauz? Luk. 24, 13—48; Jan 20, 19—31
12. Za jakých okolností ukázal se Ježíš učedníkům po třetí? Kolik se jich shromáždilo na hoře, jak Ježíš uložil? Jak Ježíš vstoupil na nebe? Jan 21, 1—25; Mat. 28, 6—20; 1. Kor. 15, 3—7; Luk. 24, 49—53